

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

3:dje årg.

Den 24 Augusti 1902.

N:o 47

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Karl Fredrik Theodor Nordström* (med 3 illustrationer). *Ur skuggan*. Berättelse för HVAR 8 DAG af Moll. *Ögonblicksbilder från Ladugårdsgården* (med 4 illustrationer). *Sjette nordiska filologmötet i Uppsala* (med 1 illustration). *Kroningshögtidigheterna i London* (med 1 illustration). *Summarkurserna* (med 12 illustrationer). *Södra Sveriges prässörening i Sässnitz* (med 1 illustration). *Inviqning af Klafrestrom-Åsheda järnväg* (med 1 illustr.) *Veckans porträttgalleri* (med 24 porträtt). *Hedrad tjänstetrot* (med 3 illustrationer).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

Foto. Wolfenstein, Stockholm.

GENERALDIREKTÖR K. F. TH. NORDSTRÖM.

KARL FREDRIK THEODOR NORDSTRÖM.

Den 14—16 augusti hölls ett af Järnvägsmannasällskapets svenska styrelseafdelning anordnad möte i Stockholm mellan de tre nordiska ländernas järnvägstjänstemän. Dylka möten hållas för öfrigt hvar tredje år, omväxlande i Stockholm, Kristiania och Köpenhamn. Till det nu senast hållna mötet hade anmält sig 325 deltagare, ett antal, större än vid något föregående möte, och häraf voro omkring 60 norrmän och lika många danskar.

Mötet, som ägde rum med så väl statsanslag som anslag från de enskilda järnvägarne, upptog en mängd föredrag om järnvägarnes tekniska utveckling, deras ekonomi och samfärdseln i allmänhet. Naturligtvis förekommo äfven en del festligheter, å Saltsjöbaden och Skansen, hvarjämte en utflykt företogs till Uppsala.

Bland männen i Järnvägsmannasällskapets svenska styrelseafdelning märkes i främsta rummet generaldirektör Theodor Nordström, hvilkens porträtt HVAR 8 DAG har nöjet att återgifva på detta nummers första sida, och hvilket bör intressera en och hvar, som har sinne för den oerhörda betydelsen af statsjärnvägarne i vårt land.

Karl Fredrik Theodor Nordström är finne till börden, född i Helsingfors den 31 augusti 1843, så att han i denna månad ingår i sitt sex-

Det var år 1897, som N. efterträdde greve Cronstedt som generaldirektör och chef för järnvägsstyrelsen. Man torde erinra sig, med hvilken spänning utnämningen väntades, och huru vildt gissningar gingo i dagspressen. Minst ett dussin namn uppräknades. Om vi icke minnas oriktigt, var det »Socialdemokraten» som framlade äfven hr Nordströms namn. Huru som helst, var utnämningen en af de Boströmska öfverraskningarne.

Den nye generaldirektören mottogs emellertid med goda förhoppningar från alla sidor, och man kan icke annat än säga, att han fyllt dem. De svenska statsjärnvägarne ha ju på de senare åren fått en allt större utsträckning, och trafiken har, under den tid generaldirektör Nordström stått i spetsen för det ofantliga verket, blifvit allt mera afpassad enligt de moderna behöfven. Sedan gammalt ha de svenska järnvägsvagnarne haft godt rykte om sig för bekvämlighet. Denna komfort är numera utsträckt äfven till tredje klassens vagnar, och man torde endast i Amerika åka bekvämare än i Sverige. Men detta beror på, att järnvägstrafiken där ombesörjes af enskilda bolag, som söka att öfverglänsa hvarandra.

Man kan trygt påstå, att det finnes få poster i Sverige, som äro så mödosamma som chefens för

Foto. Thornell, Stockholm.

JÄRNVÄGSMANNAMÖTET: I fonden synes generaldirektör Nordström med landshöfding Svedelius vid sin högra sida.

tionde år. Student i Uppsala 1861, blef han därstädes den 31 maj 1869 fil. d:r. Han var sedan 1871—72 extra elev vid Bergsskolan. N. innehade flera förordnanden vid S. G. U., Tekniska högskolan, bergsstaten och kommerskollegium — han var sälunda grufvingeniör i Sala bergslag 1879, t. f. bergshauptman därstädes 1881, t. f. sekreterare i kommerskollegium 1886 och t. f. kommerseråd 1888 — samt utnämndes 1891 till kommerseråd och byråchef vid kommerskollegium.

Generaldirektör Nordström var, redan innan han tillträdde sin nuvarande post, en mycket berest man. Utom att han upprepade gånger företagit resor på den europeiska kontinenten, hade han 1870 besökt Grönland, 1876 Nordamerika, 1877 Färöarna, 1899 färdades han genom Ryssland och Sibirien till östra sidan Baikalsjön.

Den energiske och kraftfulle mannen har utgifvit en mängd publikationer i olika bergsvetenskapliga och ekonomiska ämnen. Han har, i Sala och Stockholm, innehaft ett flertal kommunala uppdrag och är sedan 1897 riksdagsman i Andra kammaren för Stockholms stad. År 1872 tilldelades honom af Vetenskapsakademien Lindbomska priset för kemiska uppsatser, och år 1900 blef han ledamot af nämnda akademi.

järnvägsstyrelsen. Hans arbetsfält omfattar hela Sverige, och det företag, hvars högste chef han är, hvilar aldrig, utan är i gång både natt och dag. Generaldirektören vid statens järnvägar måste kunna arbeta hela dagen och resa hela natten, om det kniper. Han får minst af allt sitta still. Han skall vara affärsman, som t. ex. köper upp kolen vid lämpliga pristillfällen, han skall vara matematiker, ämbetsman och Gud vet allt!

Det har ett par gånger sagts, att generaldirektör Nordström skulle tröttnat vid sitt mer än vanligt mödosamma arbete, och att han skulle vilja draga sig tillbaka. Ryktet torde emellertid icke denna gång ha talat sanning. För närvarande är, som bekant, generaldirektören mycket intresserad af möjliga förändringar från ånga till elektricitet beträffande maskinkraften, och kanske kommer man ännu under hans tid att få se elektriska lokomotiv för en del tåg.

Generaldirektör Nordström är en i Stockholm mycket känd person, som har många vänner och bekanta. God talare och angenäm sällskapsmänniska, deltagar han gärna i umgängeslivet och är, oaktadt han icke fångats i hymens band, minst af allt någon enstöring.

JÄRNVÄGSMANNAMÖTETS UTFLYKT TILL SKOKLOSTER.

UR SKUGGAN.

Berättelse för HVAR 8 DAG af *Moll*.

Det är en mörk och sorglig historia den här. Men först skall ni veta, att det var ondt om sol i Norregård. På södra sidan om det rödmålade boningshuset lågo ladugården och magasinerna, bakom dem reste sig skogen, som krönt bergstupet, kastande skuggan öfver gården med de uråldriga almarne. Och äfven inomhus var solskenet sparsamt. Sällan for ett leende öfver Per Olofssons dystra drag, sällan vek det svärmodiga uttrycket från hans ansikte. Inte var det omsorgen för det dagliga brödet, som tryckte honom; han räknades bland socknens förmögnaste bönder. Annat var det väl!

En son hade han haft. Erik hette han, en pojke vacker och grann, som få, liflig och munter, kvick och häftig. Tjugu år var han, när han lämnade föräldrahemmet och for till Amerika. Det talades mycket på den tiden i orten om en stygg historia, ett slagsmål, där knif varit framme, och det glunkades om, att Erik var den som fört den. Och för att slippa undan rättvisan lämnade han fosterbygden. I fem år väntade de där hemma, att han skulle låta höra af sig, men underrättelsen, som till sist kom, var ej från honom; den förmälde hans död. — Och slaget föll tungt. Mor Elin blef sig aldrig lik sedan den tiden, sjuklig och tungsint äfven hon. Och se'n dess låg skuggan än djupare öfver Norregård.

En solstråle fanns där dock, men den förmådde icke tränga genom molnen. Det var enda barnet, dottern Anna, adertonårig, frisk och fager, hvithyllt,

med hår som glänste guldbrunnt och ögon, mörka och djupa, som skogstjärnens vatten, smärt och smidig som en ung björk. Det var en karg jordmån hon slagit rot i; en dyster omgivning för ungdom och skönhet. Nog höllo föräldrarna henne kär, fast de aldrig visade det; och hon kände godt, att första rummet i deras hjärta hade, äfven sedan han var stoft i stoftet, brodern Erik, som gömd af främmande händer, i främmande jord hvilade, skild från hemlandet af Atlantens vågor.

Sedan hon läst för presten, läto föräldrarna henne gå igenom en folkhögskola; när hon återvände föreföll henne hemmet, så kärt det än var henne, litet dystert. Men hon utträttade sina sysslor gladt och villigt; dag efter dag gick på samma sätt, alltid fick hon en stund ledig att komma ut till skogen. Skogen var hennes vän, där var hon fri och glad, där sjöng och drillade hon som en liten glad fågel. Och där träffade hon sitt öde.

Det var en junidag, vid middagstiden, hon kom gående öfver backslutningen mot hemmet. Då hars målareparaply kom i sikte, stannade hon och betraktade förvånad hvad hon såg framför sig. Han satt framför staffliet, till hälften vänd ifrån henne; han hade skjutit undan den bredbrättade hatten, så att hon såg hans ansikte. De käcka, vackra dragen voro brynta af solen, de små mörka mustascherna hade samma färg som det tätä, kortklippta håret.

En minut förgick, kanske två — hvarunder han

ifrigt målade; så slog han upp ögonen och fick syn på henne. Mot de mörka granarne framstod hennes gestalt med en ypperlig bakgrund, hufvudduken hade halkat ned på halsen och solen gnistrade i det guldbruna håret, handen höll hon skuggande öfver ögonen. Då hon nu mötte hans leende blick, slog hon brydd ned sin egen och vände sig för att gå.

Ack, Anna lilla, om du hade gått! Om du än flytt mellan buskar och törnen och rifvit dig blodig därpå, om än de hvassa stenarne sargat dina fötter, om du än halkat på den våta mossan i skogens mörkaste djup, hade fallet icke varit farligt och mörkret hade snart skingrats!

»Vänta litet! Hvarför har ni så brådt?»

Hon stannade vid ljudet af hans djupa, behagliga röst. Och han reste sig och gick fram till henne, i det han lyfte på den mjuka filthatten.

»Jag skall hem», hon slog upp den öppna barnablicken.

Han log ånyo. »Hvar är hem, då?»

»I Norregård.»

»Ah — då är ni Per Olofssons dotter, kanhända?»

»Så heter far.»

En tystnad uppstod, hvarunder han oafvändt betraktade henne. Nog hade han hört, att flickan skulle vara vacker — men hennes ansikte var ju fulländadt skönt! Och ögonen sedan! Nu höll hon dem sänkta, under det blodet jagades upp i kinderna af hans granskning. Han märkte det och tog bort blicken.

»Här är mycket vackert», sade han för att ledas samtalen. Jag ämnar måla af det här partiet; jag är målare och mitt namn är Ek — Tore Ek. — Vill ni se mitt utkast här borta?»

»Den här platsen är ändå inte den vackraste i skogen», menade hon, när de stodo framför staffliet. »Det finns så många andra, som äro vackrare.»

»Vill ni visa mig dem? Inte i dag? Men i morgon. Säkert? Jag väntar er i morgon.»

Så gick hon. Men på hela dagen kom han inte ur hennes tankar. Nästa dag, när hon gick genom skogen, efter att ha varit med aftonvarden åt fadern och folket, som arbetade vid nyodlingen, satt han på samma plats; redan på afstånd blef han henne varse. Men när han såg, att hon följde den slingrande stigen, som gick åt motsatt håll, reste han sig och gick efter henne — långsamt. Ty Tore Ek var en försiktig diplomat, när han ansåg det vara af nöden. Snart hann han upp henne. Hon stannade. De råkades den gången — de råkades många gånger. Och Tore blef vanvettigt förälskad — som så många gång förr. — Och Anna fann honom vara så olik alla andra, hon förr sett. Han var så vacker — så fin, hans händer voro så mjuka och smala och han kunde tala om den underbart härliga världen, som hon aldrig sett; och hans ögon voro just ett par, att bedära en oefaren tös med.

Anna blef bedårad. Som i en dröm skötte hon sina sysslor om dagen, bara bidande den stund, hon skulle råka honom. Föräldrarne visste intet. Ett par gånger träffade Per Olofsson artisen ute på ägorna, en gång var han uppe vid gården. Blef kärft mottagen. Ty Per ansåg en målarekludder sämre än en dräng — hade han åtminstone kunnat rödfärga ladugårdshusen! Men nog såg gubben, att dotterns kind fick den grannaste färg, när hon gick öfver gården, där han och främlingen sutto på bänken under den stora lönnen. — Då artisen gått, stod ler på trappan och såg efter honom med rynkad panna och när Anna gick förbi, häjdade han henne, läggande händerna på hennes axlar och skarpt fäst blicken på henne.

»Barn, bry dig inte om granna fjärlilar; de äro de onyttigaste kräk, som finnas. De bara fladdra hit och dit; aldrig vet en hvar en har dem — — — I morgon kommer bror Märten hit. Olof är med. Jag skulle gärna se, att det snart blefve klart mellan er, min tös.» Han släppte henne och gick in i byggningen med tunga steg.

Anna stod kvar med flammande kinder. Olof — kusinen! Hon hade knappt tänkt på honom under denna tid. Och när hon nu gjorde det — Gud — skulle hon bli hans hustru, som fadern så länge talat om — nej — aldrig i lifvet — det lade sig ett drag af trots kring de mjuka läpparne — Olof, som var femton år äldre än hon, med sina dumma ljusblå ögon, lingula hår och tafatta fasoner — aldrig hade hon velat det — nu mindre än någonsin.

Det var en tråkig tid som följde därefter. Föräldrarne, som ville påskynda den länge påtänkta förlofningen och bröllopet, sökte öfvertala henne. Olof hade väntat länge nog på henne, nu var det på tiden hon bestämde sig. På så sätt envisades de med henne; heta ord, hårda ord föllides. Och därigenom fingo de sin stora skuld i det som sedan följde.

Midsommaren hade gått, men naturen stod på höjden af prakt och fullhet. Ni vet kanske, hurdant det är i skogen sådana där kvällar, när solen gått ned, men mörkret faller långsamt, utom i skogens djupaste vrår, där linnéan doftar; men från den klara natthimlen faller ljuset öfver ängarne, där nattviolen står rak och skinande; du kan känna den söta mandeldoftan, du hör ängsknarren från rågakern, pinglandet af en koskälla, en försnad fågels drill, den ljumma vindens prassel i albuskarne, innan den dör bort — annars icke ett ljud, utom dina egna steg, när en torr kvist brytes under din fot. Hela naturen är mättad af trånad.

Och nu vill jag ni skall komma ihåg, att Anna var ung, var litet medveten om männens svek, att hon älskade honom med sitt hjärtas första varma glöd, och tänk på, att skuggan öfver Norregård var mörk och djup. I det längsta stod hon emot; snart var tiden inne, då han måste göra uppbrott. Då bad och bönföll han henne, att följa honom. Utan henne kunde han inte lefva, sade han; hon måste följa honom — hon måste — de skulle resa långt bort ut i den vida, härliga världen — allt hvad hon begärde, skulle han ge henne — bara hon nu kom med honom. . . . Så bad han henne med heta ömma ord, han svor att älska henne — endast henne alltid, alltid, bara hon nu kom till honom — — —

Tyst stod skogen rundt omkring, i den varma sommarnatten steg doften berusande från hagar och ängsmarker. En ensam stjärna tindrade på den mörka natthimlen; när hon fördunklats af morgonens röda skimmer, var Anna borta.

Var det mörkt i Norregård förut, kan ni nog förstå, att nu föll skuggan än mera tung. Ingen hörde efter den tiden dotterns namn gå öfver faderns läppar — ingen mer än hustrun, som förkrossad sörjde sitt barn — om Anna varit gömd på kyrkogården — då skulle sorgen varit ljuf och tårarne ej så bittra. Att hon lefde, det visste de, hvem hon lefde tillsammans med visste de också; breflappen, den de om morgonen funno på hennes byrå, lät dem veta det. Bokstäfverna voro suddiga — bläcket måtte varit dåligt. Kanske — ja, kanske hade tårar fallit därpå. Så trodde mor Elin. Gång på gång stafvade hon sig genom de få raderna. — »Jag följer honom som jag älskar. Att bedja er förlåta mig, tors jag inte — jag vet, hur dålig jag är — men jag kan ej annat.»

(Forts. å sidan 744.)

ÖGONBLICKSBILDER FRÅN LADUGÅRDSGÄRDET.

Efter fotografier af Ax. Lindahls fotogr.-affär, Stockholm.

OLIKA VAPENSLAG UR STOCKHOLMS GARNISON FÖRETAGA ÖFNINGAR
Å LADUGÅRDSGÄRDET.

Som bekant är en komité tillsatt för att utreda frågan om uppdelning och försäljning af »Gärdet» till byggnadstomter. Efter hvad som nu anses troligt, kommer försäljningen att vidtaga med successive afyttringar under ett 20-tal år. Ännu länge kunna sålunda Stockholmarne få njuta af det vackra och högt skattade skådespelet som garnisonens öfningar där erbjuda. Vi ha som ett apropos låtit taga några bilder från det rörliga lifvet sommartid å Ladugårdsgärdet. Öfverst igenkännas sekundcheferna för de tvåne fotgaresregementena.

Fort. fr. sidan 742.)

Tror ni, att mor Elin förlät henne? »Kom tillbaka, barn», ropade hennes hjärta, »och du skall få förlåtelse, så visst jag hoppas den nådige Gud en gång ger mig sin.»

Långt bort i den stora staden, dvaldes Anna. En tid — den första — var allt ljus, lycka och kärlek; han tillbad henne, han var stolt öfver hennes skönhet. Målade hennes porträtt, ett verk, som brakte honom både ära och mynt. Af den senare sorten behöfde Tore disponera en myckenhet, pengarne svunno ur hans händer. Den tråkiga tiden kom, när hans plånbok var tom och han själf vid dåligt lynne, retlig och snäsig. Så fick han åter vind i seglen, det blef rätt ljust igen, men nu hade han märkt att Anna var honom ett black om foten, han hade inte längre sin gyllne frihet; dessutom började hon bli ful och ledsam, Gud bevar oss, så ledsam! Så tung och djup och allvarlig, att man blef färdig att hänga sig, bara man såg henne. Tore märkte nu, att han tyckte mera om pigga, lifliga töser, som kunde ge svar på tal, klatscha med ögonen, som hade artistjargonen på sina röda läppar, kunde flirta och prata om allt och ingenting. Och i dessa stycken kom nog Anna till korta.

Stackars, lilla Anna! Nog fick du tömma smärtans bägere till botten. Ack, så snart, så snart förflyktigades det skimrande skummet, bittrare och bittrare blef det, tills du fömt sista droppen. Dag efter dag satt du allena i det ödsliga rummet innanför den tomma ateliern, du såg ut öfver hustaken, där snön låg hvit, du såg utan att se, ty dina ögon voro förblindade af tårar. — Ja, gråt — gråt, lilla Anna. Gråt ångerns heta tårar, ty tårar, ser du, de tvätta bort stora fläckar, mörka fläckar, och hvarje droppe skall en gång räknas dig tillgodo, fäll tårar Anna, fäll flera tårar öfver dig själf, än din moder gråtit öfver dig. Och när du ej längre var ensam, utan hade barnet vid ditt bröst, då föllo dina tårar öfver det, fastän läpparne skälfdes af ömhet, när du tryckte dem mot dess silkesmjuka kind. Och han, som skulle varit ett stöd för dem båda, han rumlade bort tiden i glada lag och gled allt längre ifrån henne.

Kanske det slumrande sjukdomsfröet långt dessförrinnan fanns hos Anna, kanske det blef väckt till lif under sorgens och smärtans tid; kindens friska ros bleknade, de lätta stegen blefvo tunga, hon började hosta och det vardt tungt att andas. Tore hyste en fasa för sjukdom, som kom henne, att med sitt lidande sluta sig allt mer inom sig själf. — En afton, då han kom hem efter flera dagars bortovaro, kunde hon icke tillbakahålla några förebräende ord. Han var ej drucken; men han lyfte sin hand emot henne, under en förfärlig ed, visade henne ur deras hem, en börda, ett påhäng, som hon var — han brast ut i en ström af råa, rasande ord — han tog henne om axlarna, skakande henne — hon gjorde intet motstånd, — bara såg på honom — bara såg på honom.

Den blicken, du Tore! Den förföljde dig hela natten i det glada laget — när du till hvila slöt dina ögon, såg du den ändå, den kom för dig vid ditt arbete, den förmörkade själfva solens ljus, och när du blef en gammal man och ditt hår vardt hvitt och dina ögon skumma, stod den klar för din själ. Ty det var ett brustet hjärta, ett förloradt lifs förtviflan, som anklagade dig i dess förebräende glans.

Några minuter stod hon mycket stilla, sedan han lämnat henne och hårdt slagit igen dörren. Hon hörde hans steg i trappan, hörde dem på gården, hörde hur porten åt gatan föll igen efter honom. Och då bad hon Gud, att hon aldrig mer måtte få se hans ansikte.

Därefter började hon med feberaktig ifver sina bestyr. Hon skulle resa — resa — hvart? Hem — hem till Norregård, till far och mor, till den su-

saide skogen, till den svala skuggan under bergsstupet. — Hon hade litet pengar; innan barnet kom, hade hon för att fördrifva långa, ensliga timmar, öfvat ett arbete, hvori hon var skicklig, och de vackra bundtarne breda, knypplade spetsar inbringade en liten vacker summa, den hon gömt på, med den knappt medvetna tanken, att de kanhända skulle komma att behöfvas när hon ej längre ville vända sig med en bön till honom, som skulle vara hennes hjälp och stöd. Hon klädde om sig själf och lade barnets alla kläder i en resväska, dukade af bordet, där måltiden stod orörd, städade i ordning i köket; hon hade en timme på sig, tills tåget gick. Gossen jollrade mot henne, där han låg i sin vagn; frånvarande gick hennes blick ifrån honom och gled öfver det välbekanta rummet. Sommarsolen lyste i genom det breda fönstret, silade mellan palmer-nas blad, lekte öfver taflorna och skizzerne på väggarne, gjorde divanens starka färger än bjärtare; genom den öppna dörren till ateliern såg hon på ett staffli utkastet till sitt eget porträtt, det verk, som tillfört honom ära och berömmelse. Hon gick dit ut; i den där stolen satt hon, när han målade henne — åh, hur väl mindes hon det ej — det var svårt för henne att lämna rummet; hon gick omkring, ställde en möbel tillrätta här, ordnade ett draperi där, vattnade blommorna, torkade dammet från prydnadssakerna. Där låg hans bruna sammetsrock, kastad öfver en stol; hon böjde sig ned och tryckte sina läppar emot den.

Till slut stannade hon midt i rummet och såg sig omkring i en sista afskedsblick. Ljuset från takfönstret föll öfver den smärta gestalten i den mörka dräkten, öfver hårets guldbruna, lockiga gloria, skimrade i ögonens blåa djup, fastän skuggorna lågo mörka omkring dem; hon sträckte ut armarne och tog farväl af sin lycka. Sedan gick hon ut ur rummet och stängde dörren.

När hon lyfte upp gossen ur vagnen, hostade hon — kort och doft — det blef en mörkröd fläck på näsduken och en på barnets hvita klädning —

Det var sent följande dags afton, när hon steg af tåget vid stationen närmast hemmet. Rädd att bli igenkänd, tog hon icke skjuts vid gästgifvaregården, utan gick den en half mil långa vägen till Norregård. Men ingen skulle i den långa damen i den enkla men efter stadsmanér tillskurna dräkten, med den lilla halmhattens slöja neddragen för de bleka dragen och ögonens förtvifladt trötta blick, känt igen Per Olofssons Anna, som för ett år sedan gått samma väg, med sol i vägens djupa sand, då och då rågnarren från en nyodling, en försenad fågels drill, en koskällas pinglande, en kvist som knakade under kreaturens fötter inne i skogen — annars intet ljud.

När hon kom in på skogsvägen lyste solen röd på grantopparne, för att sedan sjunka bakom bergen. Ju längre hon kom, ju mörkare och svalare blef det. Hon drog ett djupt andetag. Skogen — skogen! Det var en doft! Käda, barr, linnéa och pyrola, jord, mossa och fuktighet. Så tyst. Hon hörde sina steg i vägens djupa sand, då och då rågnarren från en nyodling, en försenad fågels drill, en koskällas pinglande, en kvist som knakade under kreaturens fötter inne i skogen — annars intet ljud.

Hon gick mycket långsamt, ty gossen var tung att bära och hon var trött — förfärligt trött. Ju närmare hon kom hemmet, ju mera kom ångesten öfver henne. Far och mor — hur skulle de väl taga emot henne? Skulle de visa henne bort, skulle de låta henne stanna — skulle de förlåta henne? Gud — Gud — gör deras hjärta försonligt emot mig, bad hon. Som så mången gång förr, gick hon i tankarne igenom deras sorg och kval, det de lidit för sitt förlorade barns skull; till sist syntes det henne vanvettigt att våga hoppas på förlåtelse. Det

kom för henne en stygg historia, som hon hört berättas och som alltid kommit henne att rysa af fasa och medömkan, när hon som liten lyssnat därpå. Det var hennes fars faster, hon hade en dotter, som begick en synd, så stor, att modern icke tyckte sig kunna förlåta den. När flickan till slut lämnade staden, där hon lefvat sedan hemmets dörr stängts, kom hon en kväll till sin moders gård. Modern stod på förstugubron och igenkände vandrererskan. Då löste hon sina bandhundar och hetsade dem på dottern.

Anna stannade och drog ett djupt andetag; ångesten betog henne andedräkten, hon blef så underligt trött, måste sätta sig på väggkanten. — Bara hon inte blef sjuk — hon var änyo uppe, rysande vid tanken att bli liggande här, nej — hem måste hon, hem med barnet, bara hon orkade, hon var så trött, det blef svart för hennes ögon en sekund — Gud, Gud, stå mig bi, att jag orkar hem — hon gick ett stycke med hastiga steg, hvilade en minut, fortsatte långsamt — hon var nära nog andlös. Vägen gjorde ett par vida krökar — det var midnatt, när hon såg granskogen gläsa och blef varse almarnes ljusare grönska i dalsänkan, där hemmet låg. Hon gick hastigt utför backen, öfver bron vid ån, sedan bar det upp för till gårdsgrindarne — ändtligen hann hon dit, öppnade ljudlöst grinden och stod på den sandade, välkrattade gårdsplanen.

Boningshuset låg framför henne, mörkt och tungt mot den ljusa natthimmeln, allt var sig likt; sofforna på den höga farstubron, bänken under linden, bakom frontespisfönstren, som sutto alltför lätt, hängde de hvita gardinerna i samma veck; på de långa rabatterna, en på hvar sida om bron, blommande nejlikor, rosor och reseda, luften var fylld af doften. Utanför visthusboden stod den rödmålade mjölkvagnen, som alltid på sin plats och på trappstenen kattens blanka skål. Farstudörren var stängd; hela huset hade gått till hvila.

När hon nu hunnit målet, öfvergåfvo krafterna henne. Kommen till bron, orkade hon icke längre, utan sjönk ned på sanden, stödjande sig mot trappstegen. Sedan hon svept in gossen i schalen, där han sof lugnt och godt, lade hon honom ifrån sig, ty hennes armar hade rakt domnat. Bara en liten, liten stund skulle hon hvila — sedan knacka på; männe far själf öppnade — hvad skulle mor säga, när hon fick se henne? Nu — nu reste hon sig och gick fram till dörren — bultade — hörde steg i farstun — men nej! när hon slog upp ögonen låg hon som förut, och öfver henne hvilade himmelen sig midnattsdjup; en tindrande stjärna glänste så klart mellan almarnes löf. Hon sökte resa sig, men sjönk tillbaka, ville ropa, men rösten förmådde blott frambringa en hviskning. Därpå hostade hon ett par gånger — kort och doft; handen, som förde näsduken till läpparne blef röd af blodet, som i en långsamt sinande flod kom ur hennes mun. Och hon kände, att döden närmade sig med hvart flyende pulsslag. Vanmaktskänslan intog henne så småningom, men ännu uppfattade blicken det mörkblå djupet uppöfver och almarnes grönska, än förnam örat deras sakta rasslande, då vinden rörde vid dem för att sedan domna bort i en hviskning bland alarne vid åstranden, än kände hon doften af nejlikor och rosor, men när hon ville sträcka ut handen för att nå barnet, förmådde hon det ej. Till sist tyckte henne den tindrande stjärnan komma allt närmare och dess skimmer var så klart och stilla; var det icke moderns ögon som sågo på henne? Med ens blef det så varmt, så ljust, ty nu hade dörren öppnats; hon hörde fadern uttala förlåtelsens ord och kände moderns mjuka hand på sin panna — — — Och medan den ännu var omtecknad af denna villa, var Gud barmhärtig och lät hennes själ fly.

Den tindrande stjärnan försvann i morgonens bleka gryning och dagens första, röda skimmer föll öfver det liflösa stoftet. Kanske det var morgonsolen, som gaf det bleka ansiktet dess förklarade uttryck; med ett lyckligt leende, som om hon slumrat in på moderns arm, hade hon gått från lifvet, hennes högra hand var utsträckt, liksom för att visa på barnet vid hennes sida.

När Per Olofsson på morgonen öppnade sin dörr, fann han dem så. Och då han såg att Anna kommit hem, vardt allt förlåtet och han grät. Men tror ni han önskade henne åter till lifvet? Nej; han förstod att det bästa skett. Ty lifvet skulle städse för henne blott blifvit skuggan af den smärta och sorg, som en gång rest sig mörk på hennes väg.

Men jag har sedan hört berättas om en gammal man, hvars rygg ännu icke var böjd, men hvars ansikte var härjadt af en bitter sorg, som färdades den långa vägen till den stora staden. Han dröjde där flera dagar, han spanade och forskade — en afton gick han upp i ett stort hus, med många långa trappor. Till slut läste han på en dörrplåt ett namn, som kom vredens ådror att svälla på hans panna. Öppnande den olästa dörren kom han in i rummet, där solen silade genom palmernas blad, lekte öfver taflorna på väggarne, gjorde divanens starka färger än bjärtare. Från det angränsande rummet, där ljuset genom takfönstret föll öfver stafflier och dukar, kilramar och utkast, öfver blommor och statyetter, hördes knäppningarne på en banjo, åtföljda af ett skrott — ett klingande flickskrott högt i diskanten, en strof sjöngs ur en glad visa, som dränktes i sorlet af högljudda röster.

Främlingen tog några långa steg och stod i dörröppningen.

Den lilla chansonetten, upplungen på det höga bordet, med de allra som nättaste fötter dinglande under spetsar och sidenvolanger, släppte förskräckt banjon och de blå ögonens blick blef häpet rund, under svallet af yfviga lockar. Hennes båda vänner bredvid henne — den unga damen, med det blanka, svarta häret, à la Cléo de Mérode och empirekostymen — om aftnarne var hon i triåker — och den glada gossen med den gaminartade uppsynen, skorstenskrage och lång ljusgrön paletå, mönstrade främlingen med ogenerad nyfikenhet. Utan att tyckas hafva öga för någonting, lät han blicken sökande fara genom det stora rummet tills den stannade på en man i sammetsrock, stående framför en nyss uppspänd duk, med ryggen mot dörren. Vårslöst vände han sig om med cigarretten mellan läpparne och fick syn på mannen i dörren. Hans ögon vidgades af fasa — som träffad af ett slag vek han åt sidan. Det vardt mycket stilla i rummet.

Det ryckte litet i främlingens bleka ansikte och han bet tänderna samman. Sedan tog han två steg framåt, fattade den unge mannen i nacken, som en hund, lyfte honom och höll honom från golvet på utsträckt arm väl en half minut; kastade honom sedan handlöst ifrån sig.

»Så — ligg där! Och att du åter kan resa dig är icke min förtjänst, ty enligt mitt förmenande skall en mördare straffas till lifvet. Men att du får fortsätta din usla lefnad, har du henne att tacka för, hvars lif du tog. Hon hade skrivit — när hon var död funno vi papperet innanför hennes klädning — hon bad, att du skulle bli skonad. Annars — jag hade strypt dig med dessa mina händer — och jag skulle icke kallat det en ond gärning.»

Samma kväll lämnade den gamle mannen staden och for till sitt hem, i skuggan under bergsstupet.

Det där är nu länge sedan. I Norregård är åter ungdom. En vacker och hurtig femtonårs gosse fröjdar morfars och mormors sinne. Kanske han skall förmå bortjaga skuggorna. — — —

SJETTE NORDISKA FILOLOGMÖTET I UPPSALA.

Efter fotografi speciellt för HVAR 8 DAG af Alfred Dahlgren, Uppsala.

I dagarna har i Uppsala och med afslutning i Stockholm afhållits ett möte mellan hela Nordens mest framstående filologer. Förhandlingarne, som för vetenskapens idkare varit af eminent betydelse, ha äfven för den stora allmänheten inneburit mycket af intresse. Blind deltagarne äro vi i tillfälle namnteckna följande framstående filologer — på samma gång som vi beklaga att icke kunna fullständiga förteckningen. (1) Professor Adolf Noreen, Uppsala. (2) Professor Wimmer, Köpenhamn. (3) Lektor Sturzen-Becker, Stockholm. (4) f. d. Professor C. Y. Sahlin, Stockholm. (5) Professor G. Cederschiöld, Göteborg. (6) Docent Pipping, Helsingfors. (7) Skolmannen Dan. Elfström, Gäfle. (8) Bibliotekarien A. Anderson, Uppsala. (9) Lektor Hellqvist, Lund. (10). Docent Björkman, Uppsala. (11) Docent Staaf, Uppsala. (12) Docent Langs, Uppsala. (13) Adjunkt Graal, Uppsala. (14) Docent Arpi, Uppsala.

Björns fotograf.

ENGELSKA KONUNGAPARET ANLÄNDER TILL WESTMINSTER ABBEY,

där kröningen ägde rum under iakttagande af ett omfattande ceremoniel. Näst konung Edward, som efter den genomgångna sjukdomen och därmed förknippade omständigheter blifvit om möjligt ännu mera populär än förut, blef Lord Kitchener mest af alla föremål för folkets entusiasm under färden till och från kyrkohögtiden.

SOMMARKURSERNA.

Foto. Hamngårst, Stockholm.

PROFESSOR J. W. LECHE, STOCKHOLM.

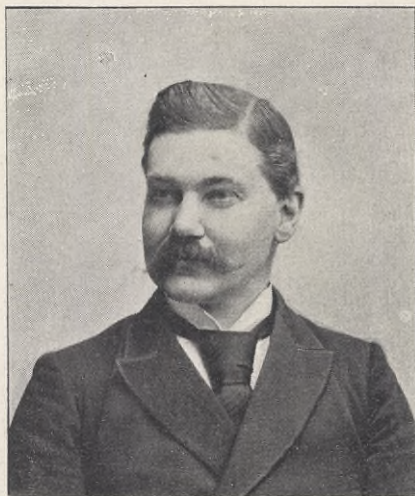

Foto. Jonason, Göteborg.

PROFESSOR JOHAN VISING, GÖTEBORG.

Man torde i våra dagar ej behöfva anföra några särskilda bevis för att den ursprungligen engelska tanken »University extension» har stor betydelse och, omsatt i handling, verkligen medför synnerligen stor nytta för många människor, som önska bibehålla och uppriska en gång erhållna kunskaper och öka dessa med nya.

I Uppsala hölls sommarkurser redan under förra årtiondet och i år hållas dylika i såväl Stockholm som Göteborg.

Egentligen torde sommarkurserna vara afsejda för lärare och lärarinnor. Arbetet i undervisningens tjänst på såväl det lägre som högre skolestadiet är så ansträngande och tager i allmänhet så mycket tid och kraft i anspråk, att lärare och lärarinnorna mera sällan få tid att ägna sig åt fortsatta studier. För dessa är därför tillfället särskildt välkommet att utan att behöfva resa allt för långt från sin hemort få åhöra föreläsningsserier af kompetenta vetenskapsmän, som äro fullt å jour med vetenskapernas sista framsteg. Det är gifvet, att hvad dessa undervisare tillgodogöra sig, i sin tur på ett eller annat sätt kommer deras egen undervisning till godo.

Men lika klart är, att då sommarkurserna stå öppna för hela den bildningssökande allmänheten, de äfven för denna skola vara af effektivt gagn. Vår tids rastlösa kamp för brödet gör det i allra flesta fall omöjligt för en hel del folk att ens i aflägsen måtto taga del af utvecklingen på andra områden än deras egna. Här fylla alltså sommarkurserna ett behof, som minst af allt är inbilladt, ty om någon sats finnes, som med hvarje dag vinner i styrka, så är det denna: kunskap är makt.

Slutligen torde förtjäna påpekas, att om också det positiva kunskapsresultatet på många håll, där förutsättningarna äro små eller inga, blir skälligen ringa, detta ej bör afskräcka någon. Ty om *bildning* gäller i eminentaste grad Goethes ord: *Bildning är det vi ha kvar, sedan vi glömt allt hvad vi lärt.*

Att under några dagar inandas de vetenskapliga föreläsningarnes rena och lidelsefria luft, är säkert för många ett välkommet afbrott i dagsjaktet och man kan taga för gifvet, att de tankar, som därvid framhållas och diskuteras, skola gifva anledning till det, hvarpå tiderna lefva: *nya tankar.*

* * *

Söndagen den 10 augusti öppnades sommarkurserna i Stockholm, de första som ägt rum i hufvudstaden. De ha församlat bortåt 600 personer.

Den man, som har äran af att sommarkurserna kommit till

stånd i rikets hufvudstad, är professor Wilhelm Leche, hvilken, som bekant, är en varm vän af folkbildning och sedan 1887 tillhört Arbetareinstitutets styrelse, hvilkens ordförande han blef 10 år senare.

Jakob Wilhelm Ebbe Leche föddes i Helsingoorg den 4 september 1850, blef 1870 student i Lund, 1875 fil. kandidat och 1877 fil. dr. Han var 1876—80 docent i zoologi i Lund, blef 1880 t. f. lärare och 1889 professor i zoologi vid Stockholms högskola, där han 1887—90 var rektor och hvilkens första vetenskapliga institution, den zootomiska, han bildat.

L., som bedrivit vetenskapliga studier i anatomi och embryologi utrikes, har som lärare och författare särskildt sökt att med den jämförande anatomiens, paleontologiens och embryologiens hjälp utreda det genetiska sammanhanget mellan grupper af de högre ryggradsdjuren, i synnerhet däggdjuren. Bland L:s mera populära skrifter må nämnas »Några drag ur människans utvecklingshistoria». Professor Leche är en, i ordens bästa mening, modern vetenskapsman, och genom de på hans initiativ tillkomna stockholmska sommarkurserna har han gjort sig i hög grad förtjänt af den högre folkbildningen.

* * *

I programmet för sommarkurserna ingick äfven en utflykt till Gripsholm, det minnesrika slottet vid Mariefred, hvilket visades under sakkunnig ledning — själfve nationalmuseets intendent, dr Looström, var en af ciceronerne — för de i olika grupper indelade »lärjungarne».

Vi meddela några afbildningar från det minnesrika slottet.

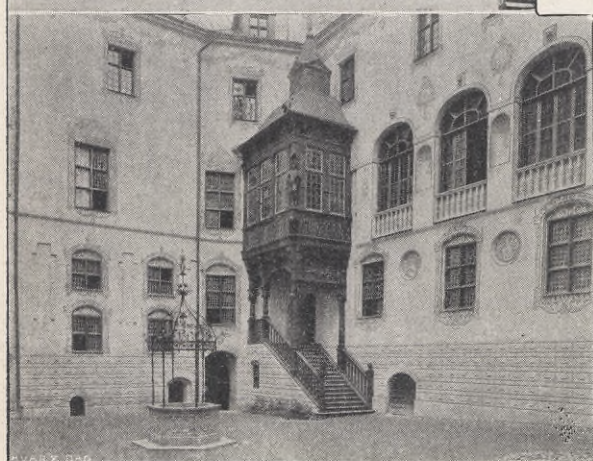
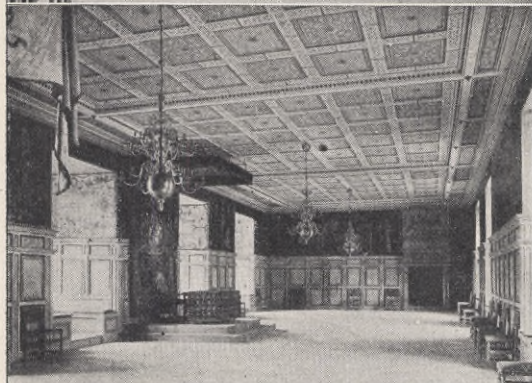
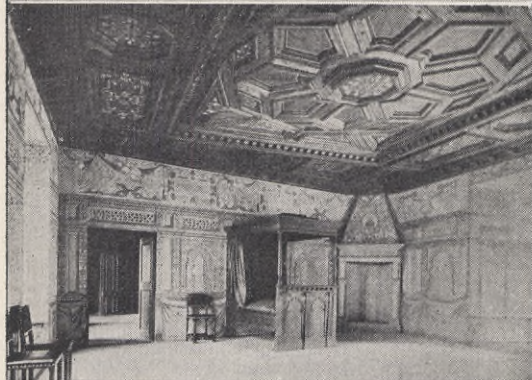
* * *

Foto. Thorncliff, Stockholm.

SOMMARKURSERNAS I STOCKHOLM BYRÅ.

SOMMARKURSERNA

Tanken på att anordna sommarkurser i Göteborg är icke ny. Den väcktes på hösten 1898 af det af lärare vid stadens folkskolor bestående sällskapet Manhem och upptogs af Göteborgs skolförening, hvar på 150 lärare och lärarinnor antecknade sig för deltagande i eventuella sommarkurser 1899. Högskolan ansåg sig dock icke i stånd att anordna sådana till detta år. Skolföreningen förnyade då i december 1899 sin framställning, och som lämplig tid sattes sommaren 1902. Högskolan kunde nu gifva ett gynnsammare svar, och det ställdes i utsikt för ändamålet samverkan mellan Högskolan och öfriga högre bildningsanstalter inom samhället.

Den man, som i Göteborg har största äran af att sommarkurser där kommit till stånd, är Högskolans energiske rektor, professor *Johan Vising*.

Vising föddes 1855 i Västernorrland. Han har studerat i Uppsala, varit docent där och i Lund, lektor i Vänersborg och i Lund samt blef 1890 utnämnd till professor i romanska språk vid Göteborgs Högskola.

Bland professor Vising's allmännare bekanta skrifter må nämnas en studie öfver »Dante», populärvetenskapliga föreläsningar hållna vid Göteborgs Högskola; »Om språkskönhet», »Franska språket i England», »Fransk språklära» m. m.

Professor Vising är sedan 1892 ledamot af Vitterhets- och Vetenskaps-Sällskapet.

Foto. Lindmark, Mariefred.

SOMMARKURSENS I STOCKHOLM UTFLYKT TILL GRIPSHOLM. *Vänstra sidans bilder:* Mariefred; Rikssalen; Borggården; *Högra sidans bilder:* Gripsholms slott; Hertig Carls rum; Drottningens salong.

Foto. Thornell, Stockholm.

SOMMARKURSEN I STOCKHOLM: Från utflykten till Gripsholm.

Man får af de offentliggjorda programmen öfver föreläsningarna vid sommarkurserna i Stockholm och Göteborg den

bästa insikt om, hvilka vida och gäfneliga inblickar i vetenskapens värld här bjudas allmänheten.

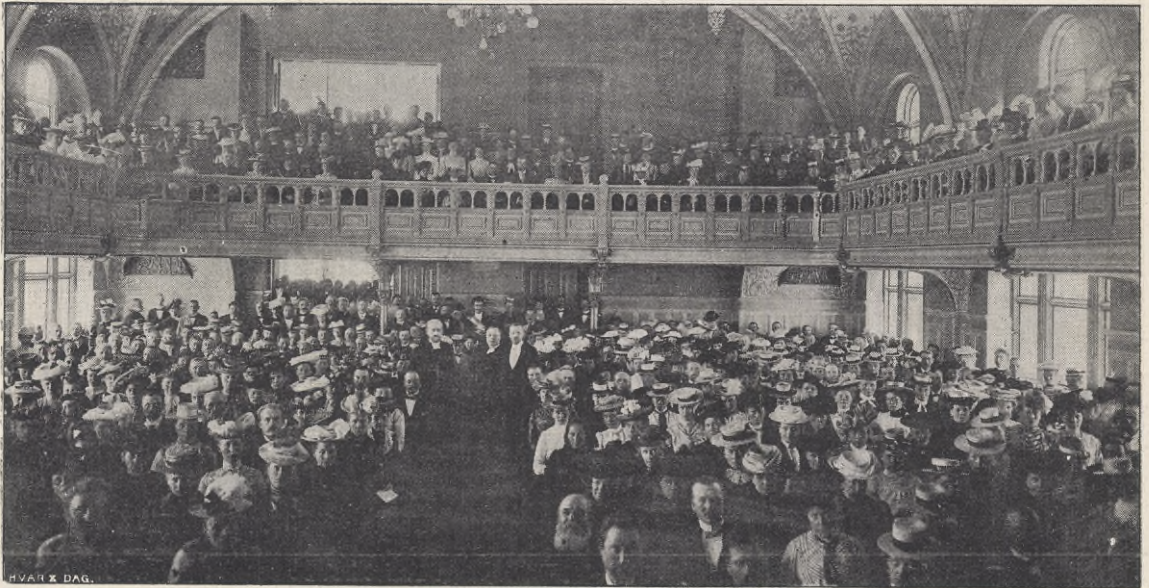

Foto. Axel Larson Göteborg.

SOMMARKURSEN I GÖTEBORG: Det högtidliga öppnandet i K. F. U. M:s stora sal. I fonden igenkännes biskop Rodhe.

Efter fotografi.

GRUPP AF DELTAGARE I SÖDRA SVERIGES PRÄSSFÖRENINGIS UTFLYKT TILL SASSNITZ.

Den 10 augusti, under årsmöte, företog Södra Sveriges Prässförening en utflykt till Sassnitz, öfver Trelleborg. Ofvanstående bild, tagen å hotellet i Sassnitz, lämnar porträtt af en del af södra Sveriges framstående journalister m. fl. Vi anteckna, från vänster å fotografien räknadt: *sittande* redaktör Johanson, Carlshamn, fru Lønder, Arvika, kaptan Ljungberg å »Svea», fröken Gullberg, Malmö, direktör Gullberg,

Malmö; *Närmast bakom stående*: Redaktör Dahnström, Halmstad, direktör Lander, Arvika, direktör Malmberg (Sv. Tel. Byrån) Malmö, redaktör Hægge (ordf.) Halmstad, redaktör Akerhjelm Malmö, redaktör Åsbrink, Helsingborg, redaktör Sandberg, Trelleborg; *Längst bakom*: Redaktör Bülow, Lund, redaktör Svartengren, Malmö, redaktör Lagerblad, Carlshamn.

INVIGNING AF KLAFRESTRÖM—ÅSHEDA JÄRNVÄG.

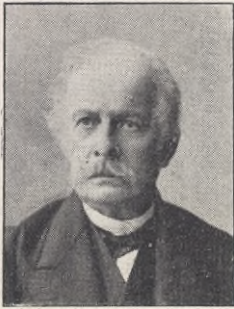
Foto. A. Blom, Kexholm.

EXTRATÅGET VID FLYBO STATION: Främst till vänster å fotografien står landshöfding von Oelreich.

Den 31 juli ägde den högtidliga invigningen af den för trafik öppnade fortsättningen af Växiö—Klafrestromsjärnvägen till Åsheda kyrkoby, rum. Extratåg förande länets höfding, honoratiores från Växiö och de af järnvägsföretaget berörda kommunerna m. fl. afgick från Växiö på middagen

och passerade liniens alla stationer, därvid resan afbröts af en del festliga anordningar på olika platser. Banan har i sin helhet kostat ca 500.000 kronor, är 16,450 meter lång och medgifver en tåghastighet af ända till 35 kilometer i timmen.

VECKANS : PORTRÄTT:

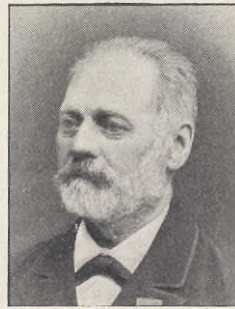
R. M. KLINCKOWSTRÖM.

86 år fyllde den 8 aug. den kände förre ledam. af riksdagens första kammare öfversten friherre *R. M. Klinckowström*, hvilken numera till följd af ålderdomssvaghet mestadels ligger till sängs. Han följer dock ständigt med litligt intresse dagens viktigaste frågor.

I. E. O. TENGSTRAND.

Till afdelningschef för den ena af riks försäkringsanstaltens båda byråer, med titel byrådirektör, har förordnats notarien och ombudsmannen i järnvägsstyrelsen jur. kand. *I. E. O. Tengstrand*.

C. M. CARLQVIST.

50-års jubileum som tjänsteman firades den 17 juli af förste landtmätaren i Malmöhus län *C. M. Carlqvist*. C. utnämndes till sin nuvarande befattning 1889. Under sin långa tid som tjänsteman har han förstätt att göra sig värderad för redligt nit och framstående duglighet.

I. A. BONNIER.

75-årsdagen af den kända bokförlagsfirman *Adolf Bonniers* tillvaro var det den 11 augusti, och återgifva vi med anledning häraf bilden af firmans nu varande innehafvare, *Isidor Adolf Bonnier*, hvilken är son till firmans grundläggare, *Adolf Bonnier*.

M. E. F. CRAFOORD.

I sitt 65te år ingick den 18 augusti chefen för Ottenby remsdepot, majoren i armén, rytmästaren i kronprinsens husarregementets reserv, *M. E. Fred. Crafoord*, på födelsedagen uppvaktad af vänner och underhåvande.

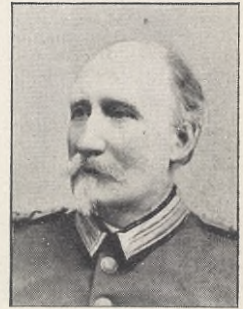
S. BERGGREN.

65 år fyllde den 12 augusti professorn i botanik vid Lunds universitet *Sven Berggren*. B. deltog i svenska polarexpeditionen 1868 med postångfartyget "Sofia" och i Grönlandsexpeditionen 1870.

C. BJÖRLING.

65 år fyllde den 11 augusti rektorn vid Katarina läroverk i Stockholm fil. dr *Carl Björling*, skicklig latinare och erfaren skolman.

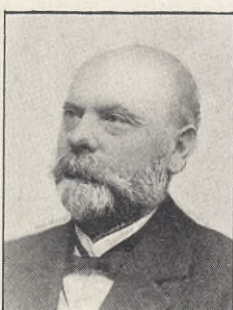
C. H. ÖHNELL.

60 år fyllde den 9 augusti distriktschefen vid mellersta väg- och vattenbyggnadsdistriktet, majoren vid väg- och vattenbyggnadskåren *Carl Herman Öhnell*, som på födelsedagen var föremål för mycken uppmärksamhet.

F. F. HÆGGSTRÖM.

60 år fyllde den 12 augusti majoren i armén *Fredrik Fabian Hægström*, hvilken på födelsedagen rönte talrika prof på vänskap och tillgifvenhet.

C. A. TENGBOM.

Landskamreraren *C. A. Tengbom* i Mariestad fyllde den 1 augusti 60 år. T. utnämndes till landtränmästare i Skaraborgs län 1881 och till landskamrer innevarande år. Han har innehaft flera kommunala uppdrag.

L. FREDBORG.

60 år fyllde den 10 augusti kyrkoherden i Delsbo, kontraktsprosten *Lars Fredborg*. F. blef komminister i Delsbo 1870, kyrkoherde i Ofvanåker 1877 samt i Delsbo 1893.

A. R. BRODIN.

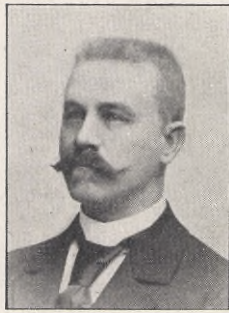
Den 1 augusti fyllde jägmästaren i Neder-Kalix *Axel Reinhold Brodin* 55 år. B. utnämndes som tillförordnad jägmästare därstädes 1874 samt till ordinarie 1893.

GALLERI

W. E. FRIDLÄNDER.

Kyrkoherde *W. E. Fridlander* i Slättåkra fyllde den 5 augusti 50 år och uppvaktades med anledning häraf af en mängd församlingsbor samt af personliga vänner från när och fjärran.

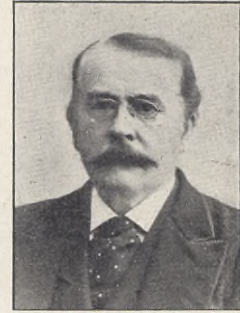
L. GUSTAFSON.

50 år fyllde den 22 augusti grosshandl. i Stockholm *Ludvig Gustafson*. Den aktade jubilaren, hvilken firade femtioårsdagen i familjekretsen, å Woxenkollen, fick från släktingar, vänner och affärsmän mottaga många bevis på tillgifvenhet och sympati.

C. A. CARLZON. †

Den 10 aug. afled i Stockholm den mycket kände, duglige basare-mästaren *Carl August Carlzon*, född 1836. C har bedrivit en omfattande affär och sörjes närmast af barn och syskon.

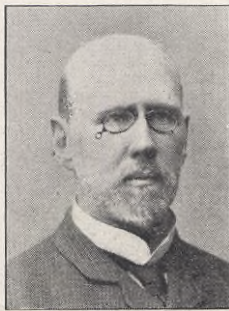
C. F. M. KITZING. †

Den 27 juli afled å Grisslebarn f. d. källarmästaren *Carl Fritz Martin Kitzing*, 65 år gammal. K. innehade på 60-talet *Hôtel Royal* vid Fredsgatan och sedan i många år *Alhambra* å Djurgården. Han sörjes närmast af maka och barn.

F. T. CARLSSON. †

Den 28 juli afled å Arnöberg vid Enköping civilingenjören *Fredrik Theodor Carlsson* i en ålder af 60 år, närmast sörjd af maka och barn.

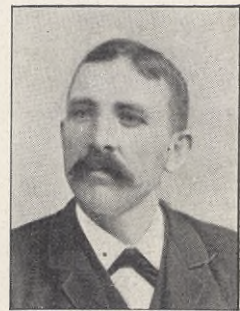
J. H. TAVON. †

Den 6 aug. afled i hufvudstaden t. f. krigshofrättsrådet *Johan Hjalmar Tavon* i en ålder af 58 år. V. härads höfding och sekreterare i krigshofrätten 1880, krigsfiskal 1884, förste sekr. i utrikesdepart. 1887-89. Han var ifrig jaktvän och sekreterare i konungens jagtklubb.

O. E. WENSTÖM.

Den 4 augusti afled i Visby läroverksadjunkten, fil. kand. *O. E. Wenström*, född 1845. W. var en kunskapsrik och dugande lärare, samt har utgifvit flest arbeten. Han sörjes närmast af maka, barn äldrig moder och syskon.

C. G. LINDGREN. †

Folkskolläraren *C. G. Lindgren* i Köpinge, Laholms socken, drunknade under badning den 1 augusti. Den så sorgligt omkomne var en nitisk och duglig i rare, samt en stillsam och genomtänkt personlighet. Han sörjes närmast af maka och barn.

G. P. L. WUTTKE. †

Ingenjören *Gustaf Paul Ludvig Wuttke* vid Snöån i Ludvika omkom den 1 augusti genom drunkning. W., som var tysk till börd, sörjes närmast af maka och barn. Den sorgliga händelsen har väckt stor förståelse inom samhället.

J. G. LAGERGREN. †

Förste stationsskrifvaren vid Sala järnvägsstation *Jarl Gustaf Lagergren* afled den 29 juli, 49 år gammal. Han sörjes närmast af maka och barn.

A. B. ROSMARCK. †

Den 9 aug. afled i hufvudstaden en af k. flottans dugligaste underofficerare *Anton Benedictus Rosmarck*, 48 år gammal. Han sörjes närmast af maka och barn.

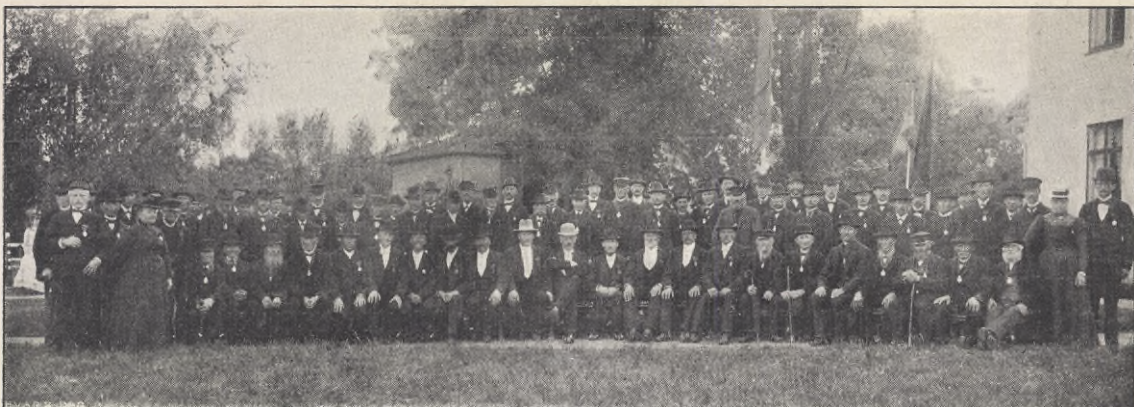

C. O. ÅHLFELDT. †

Den 4 augusti afled i Stockholm innehafvaren af källaren *Tegner, Carl Oskar Åhlfeldt*, 40 år gammal. „, som fört innehaft *Kastenhof* vid Badstugatan, sörjes närmast af maka och barn.

HEDRAD TJÄNSTETROHET.

Efter fotografier af P. A. Eriksén, Sköfde.

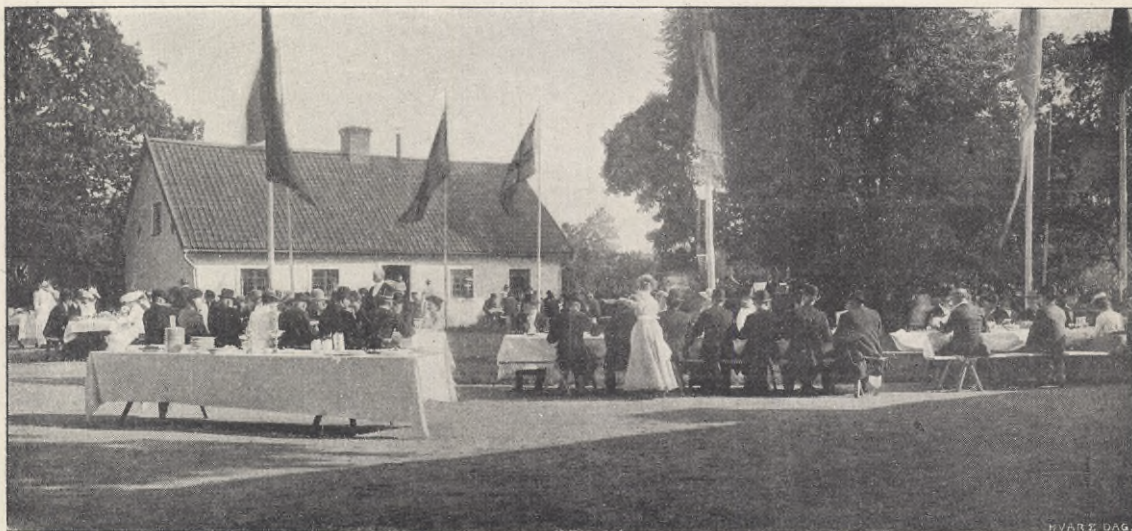
MEDALJUTDELNINGEN Å VRETEN: Grefve Posse omgifven af medaljörerna.

Å den kända Posse'ska herregården *Vreten* i Västergötland var nyligen en hedersdag för den stora tjänstepersonalen på samma gång som en minnesdag för husbondefolket högtidlighölls. Det var nämligen den 6 augusti 1852 som nuvarande ägarens, grefve Nils Posse, föräldrar, nygifte flyttade till *Vreten* och guldbrylllopsdagen firades på det vackra och värdiga sättet att till trojänare på stället utdela medaljer. Också var det en stolt samling tjä-

nare som sålunda belönades, icke färre än 77, och tjänsteåren varierade mellan 55 och 15 år, därvid de högre tjänsteåren voro i majoritet. Man kan icke annat än glädljas öfver att, vid sidan af den modäna arbetarerörelsens strida flod, ännu få se dessa lugna, trohjärtade typer för gammaldags redlighet i tjänsten. Och man måste också skänka erkännande åt den husbonde som uppskattar och hedrar sådana tjänare.

VRETENS HERREGÅRD.

MEDALJUTDELNINGEN Å VRETEN: Middagen för medaljörerna.